

A megtérésről

A megtérés látható, tapasztalható az ember életében az által, hogy Jézus megváltása megtisztít minket a korábbi vágyainktól a „képmutatás nélküli testvérszeretetre”, és erőt ad arra, hogy „egymást tiszta szívből, buzgón szeressük”. Ez az a hamisíthatatlan gyümölcs, amit csak az ő ereje tud kimunkálni.

Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt [...] Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés ígését. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! (2 Korinthus levél 5:14-20)

Isten közel jött hozzánk. Jézusban emberré lett, önmagát, életét adta, hogy megbéküljünk vele, hogy gyermekeivé lehessünk.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. [...] Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek. [...] Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt. (János 1:1-18)

Befogadni Jézust, mély Istennel való egységet, teljességet jelent, amire egyedül általa juthatunk.

Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.” Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!” Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.” (János 14:6-11)

Üzenete hitelességéről Jézus a saját életével tett bizonyosságot: tiszta, bűn nélküli élete példát ad nekünk is. Ő nem pusztán azért jött, hogy elismeréssel adózzunk neki mint jó embernek, bölcs tanítónak, aki által mi is jobbak és bölcsőbbek lehetünk, hanem olyasvalamiről beszélt, ami az életünket gyökereiben érinti: **újonnan kell születnünk**, hogy örök életet találjunk...

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak

nincs vele az Isten.” Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhében és megszülethetik ismét?” Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testből született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: újonnan kell születnetek.” (János 3:1-7)

Mindenki, aki őszintén szembenéz önmagával, látja, tapasztalja a hiányt, az űrt az életében. Tudja, hogy bár szeretni szeretne, mégis sokszor önző; bár jó akar lenni, mégis irigy; tudja, hogy sokszor csak pótcselekvéssel tölti be az életét, holott igazi célt kellene találnia...

Jézus így válaszolt neki: Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne. Az asszony erre ezt mondta: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.” Jézus így szólt hozzá: „Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza!” Az asszony így válaszolt: „Nincs férjem.” Jézus erre ezt mondta: „Jól mondtad, hogy férjed nincs, mert őt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál. Az asszony ekkor így felelt: „Uram, látom, hogy próféta vagy.” (János 4:5-19)

Ez az asszony vágyott egy olyan forrásra, ami élő vizet ad, amiből ha iszik, nem szomjazik már meg többé. Élete, bűnei, a kapcsolatai bizonyosságok arról, hogy hiába keresett, nem talált valódi betöltekezést. Ehhez azonban el kellett fogadnia, hogy Jézus leleplezze őt, segítsen neki szembenézni önmagával, s így Istennel is. Akár van bátorságunk szembenézni vele, akár hátat fordítunk: tény, hogy **ha az életünkből hiányzik Isten, akkor nincs, ami táplálja, ami életet adjon**. Mindaddig, míg nem fogadjuk el, hogy segítségre van szükségünk, hogy szükségünk van a szabadítására, nem tudunk Hozzá menni.

Amikor ezt Jézus meghallotta, így szólt hozzájuk: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.” (Márk 2:17)

Az önzésre mondhatom, hogy „csak jól akarom érezni magam”, a gőgöt lehet „emberi tartásnak” nevezni, a hazugságot „önvédelemnek”, a paráznaságot „szerelemnek”, de ez nem változtat a tényen, hogy Isten másra adta nekünk az életet. Arra, hogy másoknak élve szolgáljunk és szeressünk, hogy őszinték, hűek, igazak legyünk – amilyen Ő.

Sokan bíznak a maguk képességeiben, érzékeiben, erejében, megcsalva ezzel önmagukat. Mint ahogy Jézus példázatában is azt gondolta a fiatalabbik fiú, hogy ő boldogul maga is...

Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyont rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyont, mert kicsapongó életet folytatott. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” „Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor

így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálainak: Hozzatok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! Azután hozzatok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.” (Lukács 15:11-24)

Haza kell találnunk Hozzá, mert mindannyian elvesztettek vagyunk, amíg nem az Atyai házban, nem az Ő közelségében, védő, óvó szeretetében élünk. Ha nélküle élünk, elfordulunk attól az önátadó szeretettől, amivel közénk jött - s ez a legnagyobb bűn: meg nem békülni Istennel. **Mindannyiunknak szükségünk van az Ő szeretetére, megbocsátására**, mert Isten szabaddá akar tenni minket az életünkben levő hazugságtól, önzéstől, hiúságtól, irigységtől, büszkeségtől, szeretetlenségtől... büntől.

Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők. De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászülő és megújító fürdője a Szentlélek által, akit kitöltött ránk gazdagon Jézus Krisztus, a mi üdvözítőnk által, hogy az ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek. (Titusz levél 3:3-7)

Vannak dolgok, amikből talán a magunk erejéből, akarásából is meg tudunk változni. Vannak hibák, amiket talán jóvá tudunk tenni. De ez még nem ad nekünk új életet, nem formál át minket veleinkig. Életünk, örök életünk csak úgy lehet, ha Isten lehajol hozzánk és megajándékoz minket azzal...

Amíg Isten nélkül élünk, a világ szerint, Isten nélkül hozott döntéseink sokat torzítanak bennünk, a lényünkben. Nem elég másokhoz mérni magunkat... Jézus ennél igazabb „mérce” állított elénk...

Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!” (János 8:1-11)

Talán te sosem tettél annyi rosszat, mint ez a parázna asszony, akiről a fenti történet szól, talán te jó ember vagy a magad módján, talán még Istent is tiszteled a magad módján... - fogyatkozásod azonban neked is lehet...

Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte, azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Jézus így szólt hozzá: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül. Tudod a parancsolatokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne károsíts meg senkit, tiszteld apádat és anyádat.” Az pedig ezt mondta neki: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.” Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.” A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. Jézus ekkor körülnézett, és így szólt tanítványaihoz: „Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok!” A tanítványok megdöbbenek szavain, Jézus azonban ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni! Könnyebb a tű fokán átmenni, mint gazdagnak az Isten országába bejutni.” Ők még jobban megrökönyödtek, és ezt kérdezték egymás közt: „Akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.” (Márk 10:17-27)

Jézus nem szaladt az ifjú után, hogy akkor adja csak a felét a vagyonának... Nem elég csak valamit adni önmagamból, abból, ami az enyém... Nem elég az erkölcsös élet, a vallásosság, bizonyos normák betartása, mert Jézus arra hív, hogy az egész életedet add át Istennek, engedd ki a kezedből a vágyaidat, terveidet, sebeidet... Mindenkinek megvan a maga gazdagsága, ami elválaszthatja őt Istentől, amiről nehéz lenne lemondania, hogy Isten akaratát tegye. Talán nem vagyon, hanem tudás, érvényesülés, vagy egy kapcsolat...

Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt. (Máté 10:37-39)

Sokan szerettek volna Jézussal lenni, mert megfogta őket a szeretete, tisztasága, bölcsessége, jósága... Amikor azonban Jézus arról beszélt nekik, hogy mit jelent őt követni, sokan elhagyták őt. A megtérés, Jézus befogadása sosem csupán érzelmi fellángolás, megtapasztalás, hanem mély döntés az engedelmségre, hogy ő átformálja a lényem, hogy uralja azt.

Akkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. (Márk 8:34-35)

Sokakat megérint valami Jézusból, de nem szabhatunk korlátot neki. Nem vehetem el csak a jót, a kellemeset, az „áldást” tőle, ha közben elutasítom a kereszt hordozását, az ő világ általi megvetettségével való sorsközösséget, a holtig tartó engedelmséget...

Sajnos ma sokan Isten kegyelmére hivatkozva olyan megtérést hirdetnek, ahol nem kell mindennap felvenni a keresztet, nem kell elveszíteni az életedet, legfeljebb majd egyszer, folyamatosan meg-megtérve. Nem Jézus követésére, csupán vallásosságra hívnak. Ezzel eltorzítják az igazságot, pedig egyedül az igazság, Isten igéjének megismerése és befogadása által lehet örök életünk.

Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: „Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” Ők ezt kérdezték tőle: „Ábrahám utódai vagyunk, és soha nem voltunk szolgái senkinek: hogyan mondhatod hát, hogy szabadokká lestek?” Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája. A szolga pedig nem marad a házban örökre: a fiú marad ott örökre. Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lestek.” (János 8:31-36)

Befogadni Jézust nem más, mint azonosulni azzal az igazsággal, amit elhozott. Amikor már nem én vagyok önmagam mércéje, nem a magam tervei, céljai, nem a magam világról, önmagamról és Istenről alkotott elképzelései számítanak, hanem a valóság.¹

Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akaratja, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. (Róma levél 12:1-2)

Az igazság nem szubjektív fogalom, amit a magam elképzelése szerint alakíthatok. Az igazsághoz nekem kell idomulni, magamat alárendelni. Nekem tökéletlennek kell a tökéleteshez igazodnom. Jézus azt várja, hogy feltétel nélkül bízzuk rá magunkat mindarra, amit mond.

Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat. (János 14:21)

Befogadni Jézust tehát nem pusztán azt jelenti, hogy hiszem, hogy Jézus élt, meghalt és feltámadt, hanem az életemet alárendelem mindannak, amit ő kijelentett. Nem elég egy erős érzelmi hatás alatt elismételni egy előre megírt imádságot...

Jézus hívása, az a szeretet, kegyelem, amivel Zákéus, a vámszedő felé fordult, megérintette őt is, de ő nem állt meg itt, hanem mindez változásra, tettekre készítette, s azonnal kész volt feladni mindazt, ami addig nem Isten akarata volt az életében.

Ezután Jerikóba ért, és áthaladt rajta. Élt ott egy Zákéus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt. Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kistermetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. Ezért előre futott és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie. Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: „Zákéus, szállj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom.” Ekkor sietve leszállt, és örömmel befogadta. Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és így szóltak: „Bűnös embernél szállt meg.” Zákéus pedig előállt, és ezt mondta az Úrnak: „Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.” Jézus így felelt neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” (Lukács 19:1-10)

Isten akarata szerint élni... Az evangélium épp Isten kegyelmének azt a „jó hírért”² jelenti, hogy járhatunk Jézus útján, szerethetünk tisztán, igazán, ahogyan ő. Ha örülünk ennek, az gyümölcsöt terem a mi életünkben is...

[...] **Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét. [...] Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, úgy, amint meg van írva: "Szentek legyetek, mert én szent vagyok." Ha pedig mint Atyátokat hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövevénységetek idejét, tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren. Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek, akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen. Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek, mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által. "Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké." Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek. (1 Péter levél 1:3-25)**

A megtérés tehát látható, tapasztalható, megfogható az ember életében az által, hogy Jézus megváltása megtisztít minket a korábbi vágyainktól a „képmutatás nélküli testvérszeretetre”, és erőt ad arra, hogy „egymást tiszta szívből, buzgón szeressük”. Ez az a hamisíthatatlan gyümölcs, amit csak az ő ereje tud kimunkálni. Sok dolgot lehet tenni „Jézus nevében”, de mégis becsaphatjuk magunkat...

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők! (Máté 7:21-23)

Jézus Isten szeretetét hozta el nekünk, hogy általa mi is szeretni tudjunk. Nem csak egy vallásos programra hív minket, hanem önátadásra. Akik először megtértek az apostolok evangéliumhirdetésére, megértették ezt az üzenetet és megosztották az életüket egymással a közösségben, nap mint nap odaadva önmagukat másoknak a szeretetben (Izd. Apostolok cselekedetei 2:37-47).³

Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet. Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk. (1 János levél 4:7-12)

Keressd hát a megtérést, fogadd be Jézust, s általa Isten szeretetét, hogy te is az apostollal együtt tudj bizonyosságot tenni:

Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van [...] Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. (1 János levél 3:14-16)

Lábjegyzet

1. megtérés - görögül: metanoia, jelentése: az értelem megváltoztatása
2. euangelion (görög) jelentése: jó hír, örömhír
3. Apostolok cselekedetei 2:37-47: Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

E dokumentumok változatlan és teljes formában történő terjesztése magánhasználatra megengedett. Minden más jellegű felhasználása, illetve a kiadás bármely formája csak beleegyezésünkkel lehetséges.

Utolsó módosítás: 2011.05.23.